

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/22/2020
Identifikačné číslo spisu:	7113218803
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:7113218803.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletú B. P. X., narodenú X. mája XXXX, bývajúcú v O., zastúpenú kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Košice, so sídlom v Košiciach, Staničné námestie č. 9, dieťa matky MUDr. P. X. bývajúcej v O., zastúpenej U., advokátom so sídlom v Košiciach, Idanská č. 17, a otca MUDr. F. X., bývajúceho v O., zastúpeného U., advokátom so sídlom v Košiciach, Kováčska č. 21, o návrhu matky o zvýšenie výživného k maloletému dieťaťu, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 21 P 95/2013, o dovolaní matky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. augusta 2019 sp.zn. 8 CoP 75/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I rozsudkom z 3. októbra 2018 č.k. 21 P 95/2013-1085: a/ zvýšil výživné zo strany otca pre maloletú od 28. júna 2013 do budúcnosti, zo sumy bežného výživného vo výške 233 € na sumu 500 € mesačne a zo sumy 133 € určených na tvorbu úspor na sumu 200 € mesačne, ktoré je otec povinný posielat' matke maloletej vždy do 10. dňa v mesiaci vopred, b/ dlžné výživné, ktoré vzniklo za obdobie od 28. júna 2013 do 30. septembra 2018 vo výške 12 910,7 € na bežnom výživnom a vo výške 3 224,69 € na výživnom určenom na tvorbu úspor povolil otcovi maloletej uhrádzať v oboch prípadoch v 200 € mesačných splátkach až do zaplatenia, c/ zmenil výšku výživného určenú rozsudkom Okresného súdu Košice I zo 6. marca 2009 č.k. 19 C 136/2008-108, d/ žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie považoval priznanú výšku výživného za zodpovedajúcu odôvodneným potrebám maloletej, možnostiam a schopnostiam a majetkovým pomerom povinného rodiča a tiež celkovým príjmom a pomerom na strane oboch rodičov.

2. Krajský súd v Košiciach na odvolanie otca maloletej rozsudkom z 28. augusta 2019 sp.zn. 8 CoP 75/2019: a/ potvrdil rozsudok o zvýšení výživného z 232 € na 500 € mesačne a výživného na tvorbu úspor zo 130 € na 200 € mesačne pre maloletú za obdobie od 28. júna 2013 do 31. decembra 2015, b/ zmenil rozsudok od 1. januára 2016 tak, že výživné 366 € (bežné výživné 233 € a výživné na tvorbu

úspor 133 €) určené rozsudkom Okresného súdu Košice I č.k. 19 P 136/2008-108 zvýšil na 500 € mesačne pre maloletú od 1. januára 2016 do budúca, ktoré výživné je otec maloletej povinný prispievať vždy do 15. dňa v mesiaci dopredu matke maloletého dieťaťa, c/ zrušil rozsudok vo výroku o dlžnom výživnom a v rozsahu zrušenia vrátil vec na ďalšie konanie.

2.1. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v časti rozhodnutia o zvýšení výživného pre maloletú za obdobie od 28. júna 2013 do 31. decembra 2015 náležite zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, pričom svoje rozhodnutie presvedčivo odôvodnil. S odôvodnením tejto časti rozhodnutia sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil.

2.2. Pokiaľ ide o časť rozhodnutia o výživnom za obdobie od 1. januára 2016, odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie náležite zistil skutkový stav veci, vykonal všetky dôkazy významné pre rozhodnutie, ale jeho rozhodnutie bolo založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Nesprávne právne posúdenie podľa neho spočívalo v tom, že správne zvolenú právnu normu nesprávne interpretoval. Keďže nebolo potrebné, aby odvolací súd zopakoval alebo doplnil dokazovanie, zmenil rozsudok súdu prvej inštancie o výživnom od 1. januára 2016 do budúca podľa § 388 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia. Odvolací súd dospel k záveru, že podstatná zmena pomerov v zárobkových schopnostiach a možnostiach a majetkových pomerov otca od roku 2016, ktorý mal za následok zúženie jeho životného štandardu, odôvodňuje diferencované určenie (zvýšenie) výživného od 1. januára 2016 do budúca. Príjem otca 1 525,23 € v roku 2016 a 1 633,09 € v roku 2017 v porovnaní s jeho príjmom v roku 2013 až 2015 umocňuje zníženie jeho vyživovacej povinnosti voči maloletej dcére. Zároveň však výživné 500 € mesačne vysoko prevyšuje bežnú mieru odôvodnených potrieb dieťaťa v rovnakom veku, ako je maloletá, ale nebolo by v záujme dieťaťa znížiť rozsah výživného pod túto hranicu, ak otec sám prejavil vôľu prispievať na výživné v tejto výške, hoci sa jeho príjem podstatne znížil. Podľa názoru odvolacieho súdu takto určené výživné reflektuje na zmenu pomerov na strane otca a rovnako zohľadňuje prvoradú premisu, že dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni každého svojho rodiča. Od 1. januára 2016 neboli splnené podmienky pre postup podľa § 75 ods. 1 veta druhá zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine (potencialita príjmu), pretože zmenu pomerov (zníženie príjmu) nezavinil a jeho príjem neklesol ani pod hranicu bežného príjmu lekára (štatistický ukazovateľ) a na druhej strane možno akceptovať, že tempo, ktoré zvolil pri výkone svojej práce za predchádzajúce roky, mohli spôsobiť aj následky na jeho zdravotnom stave, či už fyzickom alebo psychickom, ktoré okolnosti boli dôvodom pre skončenie pracovného pomeru vo VÚSCH, a.s., čím však neprišiel o možnosť prispievať na výživu maloletej primeraným výživným, keďže sa zamestnal dokonca s mierne vyšším príjmom. Odvolací súd sa nestotožnil s úvahou, že otec sa vzdal bez právneho dôvodu majetkového prospechu prevodom spoluvlastníckeho podielu k bytu v Košiciach na W. ulici, ktorý získal v rámci vyporiadania dedičstva po nebohom otcovi, pretože dispozícia s touto nehnuteľnosťou fakticky zostala jeho matke, nota bene prevodom spoluvlastníckeho podielu na svoju matku sa zosúladiť právny stav so stavom faktickým vyporiadaním jeho spoluvlastníckeho podielu v rámci rodiny rešpektujúc vôľu svojej matky. Podľa odvolacieho súdu príjem otca a jeho majetkové pomery od 1. januára 2016 neodôvodňujú priznať právo tvoriť z výživného úspory, preto návrhu matky v tejto časti nevyhoveli.

2.3. V súvislosti s výrokom o dlžnom výživnom podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP a podľa § 391 CSP v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie so zreteľom na to, že rozhodnutím odvolacieho súdu bol zmenený rozsah vyživovacej povinnosti otca od 1. januára 2016 do budúca voči maloletému dieťaťu.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala matka maloletej dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/, písm. c/ CSP.

3.1. Porušenie práva na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. f/ CSP) videla vo vade zmätočnosti, spočívajúcej v nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Toto rozhodnutie považovala za nedostatočne odôvodnené do tej miery, že je nepreskúmateľné, arbitrárne. Odvolaciemu súdu vytýkala, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s viacerými podstatnými okolnosťami, vychádzal z nesprávne zisteného skutkového stavu veci, nesprávne vyhodnotil dôkazy, resp. niektoré nevykonával a nedoplňoval dokazovanie, nesprávne vec právne posúdil.

3.2. Na odôvodnenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP uviedla, že odvolací súd

zároveň pochybil pri právnom posúdení veci, keď sa svojim rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v právnej otázke, ktorú vyslovene nekonkretizovala, pričom odklon riešenia právnej otázky mal podľa jej názoru nastať od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp zn. 7 Cdo 83/2017.

3.3. K prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP sa dovolateľka bližšie nevyjadrila.

3.4. Z vyššie uvedených dôvodov žiadala napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. K dovolaniu sa vyjadril kolízny opatrovník, ktorý zotrval na svojich doterajších písomných a ústnych vyjadreniach, odporučil rozhodnúť na základe dostupných dôkazných materiálov v najlepšom záujme maloletej.

5. Otec maloletej vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolanie matky maloletej považuje za nedôvodné a žiada, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie zamietol a priznal mu trovy dovolacieho konania v plnom rozsahu.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP). Dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

I.

8. Dovolaťka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ CSP. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolať súd preto skúmal, či došlo k dovolateľkou namietanej procesnej vade.

9.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9.2. Nesprávnym procesným postupom sa rozumie faktická činnosť alebo nečinnosť súdu (procedúra pojednania veci, resp. to, ako súd viedol konanie), ktorá predchádza vydaniu konečného rozhodnutia a účastníkovi konania (strane sporu) znemožňuje realizáciu jeho procesných oprávnení a marí mu

možnosť jeho aktívnej účasti na konaní (R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Keďže postupom súdu nie je samo rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť návrhu alebo žaloby (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017), nie je ním ani časť rozhodnutia - odôvodnenie (obsah, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 Cdo 18/2018, 2 Cdo 39/2018, 3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Tieto právne náhľady najvyššieho súdu považuje za ústavne udržateľné aj ústavný súd (I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018).

9.3. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľka namieta nedostatky v odôvodnení napadnutého rozsudku, vedúce podľa nej až k nepreskúmateľnosti.

9.4. V zmysle stanoviska najvyššieho súdu publikovaného pod R 2/2016 nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku. I keď CSP v súvislosti s úpravou dovolania a dovolacieho konania nepozná pojem „iná vada“ tak, ako ho uvádzali ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, je nepochybné, že k procesným vadám odlišným od vád zmätočnosti (k vadám označovaným predchádzajúcou právnou úpravou ako „iná vada“) môže v praxi všeobecných súdov dochádzať (a dochádza) aj v súčasnosti. Uvedené stanovisko je preto v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považované za naďalej aktuálne (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017). Podľa právneho názoru ústavného súdu je toto stanovisko súladné s úpravou obsiahnutou v CSP (I. ÚS 61/2019).

9.5. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajinú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, o ktoré ide napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie. Matka maloletej sa mýli, pokiaľ sa nazdáva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v oprávnom konaní musí odpovedať na každú námietku alebo argument procesnej strany. Postačujúce totiž je, aby odôvodnenie rozhodnutia oprávneho súdu reagovalo na tie námietky, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia teda neznamena, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. V časti potvrdzujúceho výroku rozsudku (a/) sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil (§ 387 ods. 2 CSP) s odôvodnením súdu prvej inštancie, ktoré nad jeho rámec v zmysle uplatnených námietok v odvolacom konaní doplnil. V časti výroku rozsudku, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie (b/) svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil, vychádzal pritom z riadne zisteného skutkového stavu vyplývajúceho z dostatočne vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľky, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom priechiacim sa zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky.

10. Pokiaľ dovolateľka v dovolaní namieta, že súdy rozhodli bez náležitého zistenia skutočného stavu, nevykonali ňou navrhnuté dôkazy, dôkazy vykonané v súdnom konaní nesprávne vyhodnotili, dovolací súd uvádza, že v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nezakladá vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Ústavný súd nedospel k záveru o ústavnoprávnej neudržateľnosti tohto názoru najvyššieho súdu (II. ÚS 465/2017).

11. Pre prípad, že dovolateľka vyvodzuje prípustnosť jej dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/

CSP aj z právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie (čomu nasvedčuje obsah dovolania, § 124 ods. 1 CSP), dovolací súd uvádza, že už dávnejšie dospel k záveru, podľa ktorého realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (R 54/2012). Najvyšší súd zotrváva na tomto závere aj naďalej (R 24/2017 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018).

12. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že dovolateľka nedôvodne namieta existenciu vady konania uvedenej v § 420 písm. f/ CSP.

II.

13. Dovolaateľka vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania aj z § 421 ods. 1 CSP.

13.1. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13.2. Otázkou relevantnou z hľadiska tohto ustanovenia môže byť len otázka právna (nie otázka skutková). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnú (ktorá sa odvíja od interpretácie alebo aplikácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). V prípade dovolania podaného v zmysle tohto ustanovenia je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, o ktorú z možností uvedených v ustanoveniach § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP ide, teda z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania (1 Cdo 126/2017, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 132/2017, 4 Cdo 207/2017, 7 Cdo 20/2017, 8 Cdo 221/2017).

14. Aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 38/2019, 4 Cdo 32/2018, 6 Cdo 113/2017, 7 Cdo 25/2018, 8 Cdo 100/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len ak sú splnené uvedené predpoklady (po prijatí záveru o prípustnosti dovolania). Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

15. Dovolaateľka v dovolaní výslovne uviedla, že prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP.

15.1. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp.zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp.zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 123/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

15.2. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP je relevantná právna otázka,

pri riešení ktorej sa v rozhodovacej praxi vyskytla nejednotnosť navonok prejavená v prijatí odlišných právnych názorov; inými slovami: ide o otázku, ktorú už dovolací súd riešil, v jej riešení dovolacími senátmi sa ale prezentuje nejednotnosť brániaca vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, je jeho (procesnou) povinnosťou: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ označením konkrétnych (odlišných, napríklad aj navzájom si protirečiacich) rozhodnutí dovolacieho súdu doložiť, že predmetná právna otázka je dovolacím súdom skutočne rozhodovaná rozdielne. V rozhodnutí sp.zn. 8 Cdo 78/2017 najvyšší súd doslovne uviedol, že v takom prípade je dovolateľ „povinný dovolací dôvod vymedziť označením rozhodnutí dovolacieho súdu, v ktorých dovolací súd o danej právnej otázke rozhodoval rozdielne (zaujal iné právne závery)“.

16. Dovolateľka sa nestotožnila so skutkovými a právnymi závermi, na ktorých odvolací súd založil svoj rozsudok, avšak ani pri prístupe k jej dovolaniu podľa obsahu tohto procesného úkonu (§ 124 ods. 1 CSP) nemožno ustáliť, konkrétne ktorú právnu otázku mala na mysli v rámci argumentácie, že odvolací súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), respektíve ktorá právna otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP). Z dovolania síce vyplýva, že dovolateľka v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP konkretizovala rozhodnutie dovolacieho súdu sp.zn. 7 Cdo 83/2017, vo vzťahu ku ktorému malo dôjsť podľa jej názoru k judikátornému odklonu dovolacieho súdu, avšak predmetom tohto konania nebolo právne posúdenie právnej otázky dovolacím súdom v zmysle § 421 CSP, ale vada zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ktorá nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 421 CSP. K namietanej vade zmätočnosti sa dovolací súd vyjadril v bodoch 8. až 12 tohto rozhodnutia. Pokiaľ ide o dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ CSP z dovolania nevyplyva, ktoré rozhodnutia dovolacieho súdu považuje dovolateľka v riešení konkrétnej otázky (nevymedzenej) za rozdielne.

17. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že argumentácia dovolateľky týkajúca sa § 421 ods. 1 písm. a/ a písm. c/ CSP je nedostatočná a ňou uvádzané dovolacie dôvody nie sú v podanom dovolaní vymedzené spôsobom zodpovedajúcim § 431 až § 435 CSP. Vzhľadom na to nemohol pristúpiť k meritérnemu dovolaciemu prieskumu.

III.

18. Podľa § 447 CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435.

19. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie matky maloletej odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP (v časti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP), a vo zvyšku podľa § 447 písm. f/ CSP.

20. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.